

Slovenski List.

Neodvisno slovensko krščanskosocijalno glasilo.

Štev. 7.

V Ljubljani, v sredo 26. januarja 1898.

Letnik III.

„Slovenski List“ izhaja v sredo in soboto. — **Naročnina** je za vse leto 4 gold., za pol leta 2 gold., za četrt leta 1 gold. Vsaka številka stane 5 novč. — **Dopisi** pošiljajo se uredništvu „Slov. Lista“ v Ljubljani. — **Nefrankovani dopisi** se ne sprejemajo; rokopisi se ne vračajo. — **Naročnina, reklamacije in oznanila** se pošiljajo upravništvu „Slov. Lista“ v Ljubljani. Uredništvo in upravništvo sta v Ljubljani, **Gradišče štev. 15**. Uradne ure od 10. do 12. dopoludne. — **Oznanila** se računajo po navadni ceni.

Položaj ljubljanskih davkoplačevalcev.

(Izvirni dopis iz meščanskih krogov.)

Vlada je torej odklonila prošnjo, da naj se prično vplačevanja državnega posojila z letom 1906. in sicer v 20letnih obrokih. Motiviral se je ta sklep s tem, da položaj hišnih posestnikov ljubljanskih ni dovolj znan. Reči moramo, da smo začudeni brali to motivacijo. Razmere v Ljubljani so tako jasne, da ni treba dolgo časa poizvedovati. Ako ne vzamemo v poštev drugega, nego da se je državno posojilo vknjižilo na posestva v Ljubljani, da bo treba vračevati za en del odstotke in pa anuiteto, je jasno, da se je premoženje prebivalstva izdatno zmanjšalo. Poleg tega pridejo še novi izdatki: nova zvišana mestna doklada, novi osebni dohodninski davek, kateri izdatki dohodke hiš, kakor so se poprej računali, občutljivo zmanjšajo. Tu se ne sme reči: kaj nam mar, saj ta stvar zadene le hišne posestnike. Če en sloj trpi, občutijo vsi. Hišni gospodar bo namreč primoran marsikaj skriti v svojih privatnih izdatkih, da bode mogel poravnati nove izdatke. Če nadalje pomislimo, da je veliko stanovanj praznih, oddana stanovanja pa bodo vedno cenejša, menimo, da nam ni treba ničesar dodati k sliki položaja hišnih gospodarjev v Ljubljani. Drage volje pripoznamo zmožnosti g. župana Hribarja in njegovo skrb za razvoj mesta; v sedanjem težavnem času je tako energičen mož popolnoma na svojem mestu. A za molčati ne moremo, da se naj skrbi, da nepotrebni in nenujni izdatki ne bodo preveč obteževali mestnih financ. Gospodarstvo take občine, kakor je Ljubljana, si predstavljamo kakor dobro situirano meščansko družino, ki sicer ne trpi pomanjkanja, a mora vendar štediti s svojimi

izdatki. Dobro in uspešno mestno gospodarstvo je tisto, ki shaja z dohodki, ne da bi se nakladali novi davki in nova bremena. Le davčni vijak krepko privijati, z vedno novimi dokladami dobivati denar, ni težka umetnost. Gotovo je že marsikdo slišal trpke besede o mestni davkarji in kritiko iz ljudstva o mestnem gospodarstvu. Žali Bog, reči moramo, da je mnogo teh pritožb opravičenih. Vse se ne more napraviti v dobi nekaterih let, in če se bode sedaj davčna moč tako napenjala, kje pa se dobi moč za poznejši čas, ko bode treba občini in zasebnikom vračevati posojila in obresti? Od kod vzeti denar? Zaradi tega opozarjamo našega g. župana, naj dela polagoma, naj se ozira na žalostni položaj davkoplačevalcev v Ljubljani, ki imajo leto za letom manj dohodkov, a leto za letom več — izdatkov. Štediti se da pri občinskih izdatkih. Opozarjamo le na nepotrebni izdatek za preuredbo mestne dvorane, na način, kako se ceste otvarjajo. Če komu pade v glavo, zgraditi si hišo na periferiji mesta, takoj mora iz mesta tja držati nova cesta, kakor n. pr. Kuhnova cesta, cesta poleg Benediktove vile itd. Take naprave stanejo tisoče in tisoče, a za občno stvar niso takega pomena. Za poprej omenjene naprave izdalo se bode najmanj 70.000 gld., kateri bi se prihranili, ako bi se te stvari za zdaj še opustile, in davkoplačevalci bi bili razbremenjeni. Redni mestni izdatki so pokriti, za izvanredne izdatke je pa dosedaj s 6% doklado preostajalo 40—50.000 gld., in s to svoto se že da vsako leto nekaj narediti. Morebiti si pa misli vlada: če davkoplačevalci brez godrnjanja prenašajo zvišano 20% mestno doklado, je to znamenje, da so v stanu plačevati, zakaj bi potem jaz podaljševala rok za svoja posojila.

Stvar je resna in treba je vsestranskega razmotrivanja. Vsled visoke draginje v Ljubljani

so vsi slojevi prebivalstva prizadeti, vsak toži, da ne more izhajati, in to je gola resnica. Od uradnika do zadnjega rokodelca, vse je prizadeto. Brema se mora na vsak način olajšati, da si opomore sedanji rod, ki itak ne bode imel ničesar od dovoljenih državnih olajšav in podpor, ampak bode moral na vse strani štediti. Še le drugi rod bode vžival, a to le tedaj, če sedanji rod ne obnemore pod težo davčnih in drugih bremen. Ako pa bode obnemogel, pride tujec s svojim kapitalom in pokupi posestva gotovo za 30% ceneje, kakor so vredna, ker je znano, za kako ceno se na dražbi, bodisi že prostovoljni ali prisiljeni, prodajajo posestva. Pozornost naj obrača občinski svet, in g. župan v prvi vrsti, na pametno, našim razmeram potrebno, ne predrago regulacijo mesta, a to polagoma, vsako leto nekaj, da ne bo preveč bolelo meščanov. Velikomestne ideje, ki se za sedaj ne rentujejo, naj se pa opusté ali prelože na poznejši čas. Ako se ne bode uvaževalo stanje davkoplačevalcev, utegne nastati gospodarska kriza, da bodo hirali vsled pomanjkanja zaslužka vsi stanovi. Če preostaja denar v mestni blagajnici, in sicer toliko tisočakov, potem pač ni mogoče umeti, zakaj se je še doklada zvišala.

Toraj še enkrat, mestni očetje, računajte s faktičnimi razmerami v Ljubljani! Proč z vsakim lepim slikanjem našega gmotnega položaja! Sedaj še vlečemo, kako bo pa čez nekaj let, ko napoči osodepolno leto 1901. — to vedi ljubi Bog!

Izvirni dopisi.

Z Dunaja. 22. januarja. — Vprašali bode, ali tukajšnji Slovenci spimo, ali bdimo, ker je malo glasov odtod. Menda delamo oboje: z ene strani dremljemo pod žalostnimi novicami iz Vaše bele, a malo vesele Ljubljane, z drug

Psevdokarnijolke.

„Jezik očistite peg, opilite gladko mu rujo,
Kar je najetega v njem, dajte sosedu nazaj!“
Koseski.

Naš slavni pesnik Koseski je zapisal ti dve vrstici za „Novice“ leta 1846. v pesmi „Voščilo svojim bralcem“.

Poznaval je Koseski dobro mili jezik slovenski, a vedel je tudi, da ga je treba očistiti peg, odstraniti mu nelepe madeže, katere mu je zavdala germanska nasilnost. V spodbudo naj bi bili zlasti ti dve vrstici vsakemu zavednemu Slovincu in vsaki Slovenki, da se ogiblje tujih izrazov, ko hrani mili jezik slovenski dragocen zaklad pravih slovenskih besedij. Pa rodoljubov blaga želja se, žali Bog, redkokdaj uvažuje, marveč se celo prezira. Težko je pač med priprostim ljudstvom odstraniti ukorinjene tujke in jih na domestiti s čisto slovenskimi izrazi, ljudstvo je v tem oziru res konservativno. Če poveš kmetu pravo slovensko besedo, ki isto pomenja, kakor tujka, ne bo ti rad verjel, da je tako. A zameriti ni neukemu ratarju, ko slišiš v mestu pri obraženih ljudeh slovenski jezik govoriti takó, da te bole ušesa.

V navadi je že od nekaj pri nas, da obraženi ženski spol visoko čisla, skoro obožava nemški jezik. Posluhuje se ga pri vsaki priliki, kadar hoče kaj bolj imenitnega povedati. Zdi se ženskam, da so plemenite dame, če zlobudrajo po nemško. Ne rečem, da ni znanje nemškega je-

zika koristno, a da bi mogla dama slovenske krvi ponosna biti na nemški jezik, tega nikakor ne odobravam in mislim, da tudi nihče izmed zavednih Slovencev odobravati ne more. Nikakor bi hči slovenske matere ne smela zatajevati svoje narodnosti pred svetom. A nekatere jo tajé, kaj pravim pred svetom, skoro pred vsakim človekom. Mati ji je kot otroku v zibelki prepevala le mile slovenske pesmice, pravila ji pozneje pravljice, učila jo razne molitvice, ne v nemškem, ampak v slovenskem jeziku. Tiste, ki se sramujejo govoriti slovenski, se opravičujejo na razne načine, da jim nemški jezik teče gladkejši, da je njega glas milejši, nekatere pa, da ne znajo slovenskega — temeljito! Imajo li prav te izdajice naroda? Njih izgovori so prazni. Kar se tiče blagoglasja, je nemški jezik daleč za slovenskim; popolnoma gladko in pravilno se lahko govori slovenski, temu mislim, da nihče ne more oporekati. Ali nima slovenski narod nobene pesnice, pisateljice, se ni li še nobena dama pri slavnostih posluževala slovenskega jezika? Če vse ne znajo slovenskega temeljito, temu so krive nekoliko šole, še več pa same, ker se pomenkujejo med seboj le nemški. Katera hoče znati dobro slovenski, naj ne misli pri vsakem pogovoru le na ptuje izraze, če se ji tudi zdi, da zvane na njeno uho jako prijetno. Katera hoče pokazati pred svetom, da je hči slovenske matere, naj se ne sramuje govoriti svoj materni jezik povsod, v vsaki družbi.

Kar se tiče slovenskega jezika, moramo reči, da hodijo čudno pot kandidatnje ljubljanskega učiteljišča. Večina izmed njih govori na ulici le nemški. Morebiti da hočejo s tem imponirati, kaže pa to le, da so jako nezavedne, da je izginila iz njih srca zadnja iskrica narodne zavesti, da so prestopile k zakletemu sovražniku svojega naroda in provzročitelju toliko gorja in bolij. Obžalovanja vreden je tak človek, ki tako nizko ceni svojo narodnost — sveto stvar! Vsak slovenski dijak rad govori svoj materni jezik, v tujini se njegovo srce topi veselja, ko zasliši mili slovenski glas. Povsod se potegujejo mladeniči za svojo narodnost, za svojega naroda pravice; radi same navdušenosti se bili že večkrat pokarani in kaznovani, a to jih ne straši! Zakaj bi tega ne storile slovenske dame, katerim ne žuga najmanjša kazen, ampak dobé le pohvalo?

Moram pa omeniti drugo vrsto učenk, ki se niti ne branijo niti ne sramujejo govoriti slovenski, ampak govore tako, da jih človek, ki zna samo slovenski ali pa samo nemški, ne more razumeti. Govore slovenski, a kar naenkrat zaropotajo vmes nemški, potem zopet slovenski, in to se ponavlja ves dan. Pol stavka je nemškega, pol slovenskega! Res smešno!

Naj navedem le jeden izgled. Nekoč sem šel v Ljubljani čez Čevljarski most; za menoj so šle učenke iz pripravnice domov. Ostal sem pri mostu na oglu in čital lepak za slovensko gledališče. Prišli sta dve učenki omenjenega za-

strani pa nas politični vik in krik iz bližnje Česke drami, da postajamo od dne do dne pozornejši, kam to vse privede. Avstrija iz postopanja enega samega človečeta, poslanca Wolfa, lahko posname, kakó se enemu samemu posreči, da razruši mir in pokoj cele velike države, a mi Slovenci isto tako vidimo, kaj zamore en sam list doseči, ako ima trdni namen, porušiti srečo in napredek celega naroda. Kar jih je v desetletjih na tisoče zidalo, to je en sam človek v stanu takó rekoč čez noč podreti, ako se trdno prime razdiranja.

Kdo bi bil kdaj mislil, da bo ljubljanska „nova preša“ razruvala ves slovenski narod? Kdo bi od slovenskega rodoljubja bil pričakoval tolike nemožatosti, da si en sam našemani kmečki aristokrat upa strahovati vse Slovence? Takó daleč se pride, ako narod roké križem drži in vedno pripušča, naj se ž njim godi, kar se hoče. Kakor je po Wolfu ustavljeno parlamentarno življenje v Avstriji, takó je „Slovenski Narod“ po svojem voditelju zavrl ves narodni napredek po Slovenskem, zamoril krepko začeto gibanje, zatrl samozaupno razvitje političnih in gospodarstvenih močij, zadušil véro v boljšo bodočnost našega naroda, katerega sreča je vendarle odvisna od narodove žilavosti. A ta žilavost tiči jedino v narodni slogi, katera je bila doslej popolnoma zavirana od rečenega lista.

Kaj ostane Slovincem zdaj? — Gotovo ne pomaga nobeno tarnanje, nobeno dolženje. En sam lék je proti temu zlu, kateri lek nam je pokazalo pismo g. dr. Majarona: otresti se kvarnega upliva, a to na vsó moč in čem preje, sicer pojde še vse na nič! Najhujši naši sovražniki ne stojé v nemškem in laškem taboru, ampak to so domači naši sovražniki: nemškutarji in socijalni demokrati. Eni se zavezujejo z Nemci, drugi pa so sovražniki naše narodne in vsake človeške družbe, ker želé občni poraz vsemu, kar obstoja. Teh pa nas more samo sloga rešiti. Sicer pa, ako se ne ganemo, pridruži se tema dvema še tretja stranka: garda „narodnih“ koristolovcev, ki zdaj ribarijo bolj na tihoma, pri naši neslogi pa bodo čem dalje drznejši. Zato vzdrami se vsak, ki še imaš kaj čuta za svojo stvar, stvar slovensko! Kazalec časa se hitro pomika, a prilika enkrat zamujena se ne vrne več nobena!

Iz zlate Prage, 24. januarja. Dobro nam je še v spominu, kako so se nasajali Nemci pred začetkom zasedanja češkega dež. zbora, da bodo o prvi priliki pobrali šila in kopita ter pričeli pasivno politiko. Spominjamo se tudi še, kako se je obetalo po nemških listih, da zapuste nemški poslanci Prago, ako ne bode vsprejet predlog

dra. Schlesingerja, kateri zahteva, naj se prekličejo za češko kraljestvo jezikovne naredbe Tega predloga usoda je bila odločena že z glasovanjem o predlogu grofa Buquoya. Nekateri so mislili, da Nemci še tako dolgo ne bodo čakali v češkem dež. zboru, da bi prišel na dnevni red predlog njih voditelja. A, glej čudo! Predlog Schlesingerja je propal s 144. glasovi proti 54. — in Nemci so ostali na svojih sedežih, dokler se ni seja zaključila.

Dasi nemški poslanci vedno povdarjajo, kaka lepa jedinstvo je med njimi, vendar je v istini ta kaj piškava. Praški dopisnik „D. Volksblatt“ označuje tako-le nemške češke don Kišote: „Med nemškimi poslanci je toliko mislij, kolikor glav; a nihče ne pravi: tako mislim jaz, temveč vsak trdi: to je volja nemškega naroda. V začetku tega meseca je bil nemški narod za abstinenčno politiko, na shodu v Litomericah je bil pa zoper abstinenco. In glasilo poslanca dra. Funketa je pisalo pred nekaj dnevi: „O odhodu poslancev iz zbora češkega kraljestva nemški narod noče nič slišati.“ To so vzorne razmere! To so vzorni, resni politiki ti možici!

Da bi se nemška spravoželjnost še bolj posvetila, podal je akademični senat nemške graške univerze ostavko. Sedaj vodi vseučilišče najstarejši profesor dr. Schuster, oni, ki je jeseni pravil svojim slušateljem, ki so kadili smodke v šolski dvorani, in ko on ni mogel tega prenašati: „Vi ste Nemci, superijoren narod, pokažite i s tem, da ne kadite v šoli, da ste bolj olikani, nego slovanski dijaki. Kadijo v Lvovu in v Krakovu na univerzi . . .!“ — I nemški visokošolci so jeli štrajkati zaradi tega, ker jim je prepovedal namestnik grof Coudenhove nositi čepice in velikonemške trakove, štrajkali bodo tako dolgo, dokler se ne prekliče ta prepoved.

Vsi slovanski in pošteni nemški listi pa hvalijo trezno in premišljeno politiko čeških poslancev in njih slogo s konservativnimi veleposestniki. Mnogo pomenljivih govorov so izustili. Grof Silva-Tarouca je proglasil v imenu čeških veleposestnikov, da so isti solidarni s poslanci češkimi, in povedal Nemcem v obraz, da ima njih politika smer „pour le roi de Prusse“. — To so zagnali Nemci vihar na te besede! Podlipnó je imenitno zagovarjal praški mestni zastop zoper razna sumničenja po nemških listih. Kaizl in Kramář sta oba dobro zavračala nemške govornike. Březnovský skrbi za smeh s tem, da se norčuje iz Wolfa. Sivi dr. Funke pa, kadar napravi Wolf kak škandal v zbornici, nastavi roke pred usta in, da je vrišč še večji, kriči proti namestniku: „Bu, bu, bu!“

Akademični senat nemškega vseučilišča v Pragi je tedaj resigniral. Okolu tisoč nemških dijakov je imelo shod ter je sklenilo sklicati v saboto 29. t. m. v Litomericah akademični sestanek in dotlej ne obiskovati predavanj. Slovesen vsprejem bodo v Litomericah napravili nemškim dijakom in profesorjem. Kaže se da poslednji podpihujejo v rogoviljenju prve.

Politiški pregled.

Graški občinski zastop je včeraj protestiral proti prepovedi češkega namestnika, da dijaki ne smejo nositi čepic in znakov.

Junak Wolf je opsoval Čehe v deželni zboru, da so „narod policijskih tepcev“. Vsled tega ga je Čeh dr. Pinkas pozval na dvoboj in sicer na sabljo. Brzojavlja se nam iz Prage, da se je Wolf ustrašil dvoboja, ker je Pinkas dober sabljač. Wolfova sekundanta sta izposlovala razsodišče, katero je z žrebom razsodilo, da ne bo dvoboja.

V Pragi bode Nemčija napravila svoj konzulat, ker živi v Pragi 1400 in na Češkem 28000 ljudij, ki imajo v rajhu državljansko pravico.

Ravnopravnost Rusinom priznava adresa gališkega dež. zbora. Upanje je, da se bodo izravnala nasprotstva med Poljaki in Rusini.

Demonstracija proti Nemčiji je bila v nedeljo v Lvovu. Poljski žurnalisti so v proslavo 35letnice poljske revolucije priredili zborovanje. Na tem zborovanju je urednik Szajaszowski označil Nemčijo kot največjo sovražnico poljskega naroda ter dejal, da je Rusija postala naklonjena Poljakom.

V tirolskem deželni zboru se je enoglasno vsprejel predlog, naj se odsotne italijanske poslance pozove, da se udeležujejo deželnozbornih sej.

V hrvatskem saboru se opoziciji hudo godi. Predsednik izključuje opozicijske poslance za kolikor časa mu kaže. Ker ima v imunitetnem odseku opozicija samo 2 člana, izroča odsek opozicijske poslance sodiščem, ki pridno zasledujejo njihova „hudodelstva“. Opozicija predlaga z ozirom na nasilstva predsednikova, da se voli nov predsednik, in da se sme poslance izključiti k večjemu od treh sej. Poleg tega je predložila še več enakih pravičnih predlogov, preko katerih bode pa večina šla na dnevni red.

Baron Jozsika, ogerski minister na kraljevem dvoru, ki je katoliškega mišljenja, je dal ostavko in začasno opravlja posle predsednik Banffy.

Sedmograške nemške žene so poslale deputacijo k vladarju s prošnjo, da ne potrdi zakona za pomadjarjenje krajevnih imen.

V Bolgariji sta bila včeraj Bojčev in Novelič obsojena na smrt.

Zaradi Dreyfussa je razdvojena Francoska v dva tabora. Ker je Dreyfuss Žid, in ker Židje s svojim časopisjem in podkupovanjem mož delajo, kar morejo, za Dreyfussa, vzbudil se je v francoskem narodu gnev na Žide in njihove zaveznike, med katerimi je v prvi vrsti pisatelj Zola, v drugi vrsti so pa socijalni demokrati. Pri delu so socijalni demokrati, ker so vedno veseli, če se kje prično zmešnjave, in ker se hočejo Židom skazati hvaležne za prejšnjo podporo. Socijalno-demokratski poslanec Jaurès se je celo v saboto v zbornici stregel z Bernisom. Sicer pa vedno huje vre proti Židom po vsi deželi zlasti zaradi tega, ker je bila zaničevana francoska vojska in žaljen patrijotični čut. „Fej Zola, proč z Židi!“ se razlega po ulicah in na shodih. Zanimivo je, da so pisatelji „Narodne tiskarne“ v Ljubljani še vedno na strani Zole, Židov in anarhistov. Zola, je svoje pismo za Dreyfussa poslal, predno je je izdal, v pregled velikemu rabincu Zadoc-Cohnu! Cesto, ob kateri stanuje Zola, je zaprlo vojaštvo, da obrani narodove jeze moža, ki je tudi v francosko-nemški vojski pokazal svoje rodoljubje s tem, da je strahopetno bežal iz Pariza. Po italijanskih mestih so manifestacije za Zola, ker je Italijan. Tudi iz Trsta je dobil Zola čestitke od italijanskih dijakov.

Veliki izgredi proti Židom so bili 23. t. m. v Algiru. Ljudstvo je opleniло židovske prodajalnice in klicalo: „Proč z Židi!“ Več govornikov na shodu, katerega se je udeležilo 6000 oseb, je ostro napadalo Žide ter zahtevalo, da se Židom vzame volilna pravica.

Domače novice.

Veseli glasovi. Po odurnih nemškutarskih glasovih, ki so se 14 dnij razlegali iz predalov „Slovenskega Naroda“ v strmeči svet, jako dobro denejo rodoljubom besede, katere je govoril za tesnejše združenje vseh javno delujočih slovenskih močij voditelj goriških Slovencev dr. Gregorčič. Splošno se odobravajo med vsemi pravimi Slovenci tudi spravoljubive besede gg. župnika A. Berlota in odvetnika dr. A. Franka, kakor tudi resolucija g. Goloba, s katero se je na občnem zboru društva „Sloge“ soglasno sklenilo, da se ne delimo v Kranjce, Primorce, Štajerce in Korošce, ampak bodimo le Slovenci. Čujemo, da so napravili ti sklepi zavednih goriških Slovencev v Ljubljani jednako mogočen vtis, kakor znana brzojavka tržaških veljakov. — Pohvalno naj omenimo tudi glas sobotnega „Slovenca“, ki po pravici graja „Narodovec“, da vedno govore le o tesnosrčnem strankarskem stališču, in ki dostavlja: „Slovenski narod se mora ohraniti — ne pa stranke. Obe stranki naj izgineta, če to služi blagru slovenskega naroda!“ — To so krasne, plemenite, to so vesele slovenske besede, ki naj se vsprejmejo kot § 1. pri obeh narodnih programih! Na tej podlagi je med Slovenci, ki še niso prodali svoje narodne duše, sloga mogoča. Ako nas ne varajo vsa znamenja, bliža se Sloveniji — pomlad! Za slogo na Kranjskem sta se soglasno izjavila občinska zastopa v Gorjah

voda in obstali ravno za menoj. Začela je jedna praviti svoji tovarišici. „Weist du, tako dobro sem se einübala, alles hab' ich gekonnt, pa ko sem bila v šoli prašana, se nisem rein nichts auskennala. Sicer so mi einsogale, aber das hat der Professor sogleich bemerkt, in ker se mu je zdelo preckeck, poklical me je ven“. Druga pravi: „A, das ist derjenige Professor, ki je tako grob, er ist lang wie eine Stanga. Pri nam je bilo pa tako lustig, ker smo imele einen guten Professor“. „Weisst du“, pravi prva „tista x pa ni skoro nič znala, pa ker je tako fesch, pa ji je dal erste Klasse. Tista dekle ne dela drugega, kakor einpilda se“. „Ich bedaure dich, s časom wird's schon besser sein. Das ist wirecklich infam, so a Gschicht ist famos! Da pa malo pozabiš so a Gschicht, gehmer nach Rosenpach, pa gremo prec nazaj“. „Es ist ja so kothig, aber weisst, vielleicht je pa gori lepša pot.“

In šli sta. Jaz bi bil že lahko prebral dvakrat listek, a še jedenkrat ga nisem. Poslušal sem, muzal se in premišljeval, kako je mogoče, da tak ričet prihaja iz ust lepe, mlade gospodične. Malo več zavednosti bi bilo pač pričakovati od deklet, katerih poznejši poklic bode poučevati slovensko deco v slovenskem jeziku. Njih naloga bo čistiti slovenski jezik peg in madežev. A kako je to mogoče, če ga same tako zlorablajo. Pokažite tudi Ve, gospodične, da se zavedate svoje narodnosti in ne smešite se pred svetom, da Vam ne prileti več na ušesa: „Lažnjive karnijolke!“

Dobr . . .

pri Bledu in v Polju pod Ljubljano. Živeli nasledniki!

Osebnosti. Kanonično vmeščen je bil v ponedeljek na župnijo Presko č. g. Janez Brence, dosedaj župnik pri Sv. Gregorju. — Umrli je v Ljubljani g. Jurij Stiaral, upokojeni vojaški kapelnik, ki je imel nekaj časa tudi svojo godbo v Ljubljani. — Cesar je odlikoval nadučitelja v Klani Jakoba Luznika za zasluge s srebrnim križcem s krono. — V Gorjah je bil 24. t. m. enoglasno zopet izvoljen županom g. Jakob Žumer, ki že 18 let načeljuje gorjanski občini. — Novoimenovani prošt novomeški dr. Sebastijan Elbert je imenovan dekanom, udom krajnega šolskega sveta in škofijskim komisarjem gledé veronauka na višji gimnaziji v Novem Mestu. — Gosp. kapelan Ivan Bernik v Borovnici je imenovan župnim upraviteljem. — Gospod finančni koncipist Maks Kostanjevec je imenovan finančnim komisarjem v Ljubljani.

Kranjski deželni zbor. V seji dne 25. januarja je vprašal poslanec baron Schwegel deželnega predsednika, kaj bode storila vlada, da ne bode Italija v prihodnje bukovih deščic za zaboje, v katerih prodaja pomeranče v Avstrijo, kupovala v Ameriki in tako škodovala našemu gozdarstvu. Deželni predsednik je odgovoril, da je zaradi tega že posredoval pri trgovinskem ministerstvu in da mu je predsednik kranjske trgovinske zbornice obljubil, spraviti stvar na dnevni red prihodnje zbornične seje. — Poslanec Kalan je interpeliral zaradi podirajočega se mostu v Kovorju pri Tržiču in deželni glavar je odgovoril, da pojde inženir most ogledat. — Za premeščenje bleva v deželni prisilni delavnici se je dovolilo 1200 gld.; potem se bode baje prihranil eden paznik, ki mora zdaj stati na velikih vratih in v novem hlevu se bode redilo par volov za obdelovanje hišnega polja, konji se pa porabijo za razne vožnje. — Vsprejel se je proračun deželne kmetijske šole na Grmu za l. 1898. s potrebščino 18.767 gld. in primankljajem 8.547 gld. — Na predlog poslanca dr. Majarona se je dovolilo Marjeti Ahčin za 3 leta po 50 gld. miloščine. — Bivšemu pazniku Em. Kovačiču se je odbila nadaljna pokojnina na predlog poslanca Luckmanna. — Primarij dr. vitez Bleiweis dobi za poslovanje v deželni hiralnici 200 gld. nagrade za 1 leto in dr. Št. Divjaku se dovoli nagrade 250 gld., oboje na predlog dr. Majarona. — Poslanec Povše je predlagal zakonski načrt, po katerem se združi vas Hrib s trgov. Vrhniko, in resolucijo, da se trg Vipava pri volitvah uvrsti v skupino notranjskih mest in trgov. Po priporočilu poslanca Jelovška je bilo oboje sprejeto soglasno. — Poslanec Modic je predlagal, da naj se občinska cesta Mala Slivnica—Dvorska Vas—Podpoljane v okraju Velike Lašče uvrsti mej okrajne ceste. — Glede regulacije Pivke se sklone, poslati hidrotehniku na lice mesta, da prouči svet in naredi priprave. — Predlog o uvrščenju okrajne ceste Kranj—Loka med deželne ceste se odloži do prihodnjega zasedanja; istotako prošnja županstva Iška Loka glede ceste pri Mateni. — Koncem seje so poslanci Grasselli in tovariši interpelovali vlado, kaj je z gradnjo justične palače v Ljubljani, katere potreba se je še pred potresom pripoznala, a se gradnja niti v tretjem letu po potresu ni pričela; nedostatek se kaže tembolj sedaj, ko se je uvedel novi civilno-pravdni red, ljubljanska sodišča pa morajo biti raztresena po čisto neprimernih prostorih. Na interpelacijo je deželni predsednik baron Hein odgovoril, da mu ugrozi zavlačevanja niso znani, da pa bode koj posredoval pri pravosodnem ministerstvu radi tega res nujnega vprašanja. — Prihodnja seja bode v petek.

Kaj pravijo nasprotniki? To bodi merilo za naše ravnanje! „Tagespost“ n. pr. se veseli, da je družba sv. Mohorja lani nazadovala, solze pa pretaka, ker se je napravila sloga na Goriškem. To je najboljši dokaz, da se naši sovražniki ne bane reči bolj ne boje, kakor slovenske sloge in cvetočih naših društev.

Strokovna šola za lesno industrijo v Kočevju bi se bila imela podržaviti dne 1. januarja. Ker se to ni zgodilo, šla sta vprašat župan Loy in dr. Burger ministra, kako je. Dobila

sta dovoljen odgovor, da se šola gotovo podržavi pozneje, za sedaj pa se ji podeli izredna državna subvencija — Koliko subvencije je pa dalo ministerstvo za slovenske šole v Trstu in Gorici, katere je osnovala naša šolska družba, kakor ono v Kočevju „Schulverein“. Poslanci, ne molčite!

Pred dunajskimi porotniki se je vršila tiskovna obravnava radi žaljenj goriškega „Corriera“ in „Sentinelle“ napram č. g. kuratu Budinu v Pevmi. Tožence je zagovarjal znani odvetnik dr. Kopp na Dunaju, tožitelja je pa zastopal dr. Jos. Stanič. O izidu se nam brzojavlja, da je bil tiskar Candutti obsojen na 200 gld. in urednik Corsig na 100 gld. globe. Njuni zgovornik dr. Kopp je vložil priziv ničnosti.

Socijalni demokratje med seboj so nam skovali dva popravka. Prvi se glasi: „Gospod urednik! V naročilu društva, zahtevajo podpisani odborniki po §. 19. tiskovnega zakona, v vašem listu „Slovenski list“ št. 5. z dne 19. t. m. nahajajočo notico „Socijalni demokratje med seboj“ sledeče poročati: Ni res, da je, v Vašem listu tako naznanjeno socijalno demokratsko društvo „Naprej ali Vorwärts prepevalo nedavno v „Kazini“, „internationalno“ pesem „Die Wacht am Rhein“ Za odbor delavskega pevskega društva „Naprej“. Janez Bajda predsednik Rudolf Vertnik zapisnikar. Drugi se glasi: Gospod urednik! Zahtevam po §. 19. tiskov. zakona v Vašem listu „Slovenski list“ št. 5. z dne 19. t. m. nahajajočo notico „Socijalni demokratje med seboj“ sledeče poročati. Ni res, da sem na Osojah na ljubljanskem gradu tovariše s., Šufti, Gaunariji, in tako dalje psoval ali da bi bil jaz od njih tako o psovan. Janez Bajda.

Dostavek uredništva. Ad 1. Pel torej ni „Naprej“, a ker se je ona pesem res pela, so jo gotovo peli socijalni demokrati skupaj, da je bil večji šum. Ad 2. Prav je, da se g. Bajda sramuje psov. Naj se sramuje tudi onih socijev, ki so jih izustili, za kar imamo priče.

Socijalni demokratje med seboj se imajo slabo. Na Glincah pri Ljubljani so v ponedeljek zvečer sklicali shod po §. 2. Na shod so prišli pogledat nekateri možje, ki so pa zborovalno sobo takoj zapustili, ko je hotel Zadnik iztresti svojo modrost. Zadnik je z dolgim obrazom gledal za njimi. — Socijalni demokratje v Ljubljani imajo med seboj može, ki se prav dobro počutijo v nemškem „Turnvereinu“.

Slovensko gledališče. Včeraj se je pela „Halka“. V četrtek bode „Kovarstvo in ljubezen“, v soboto opera „Norma“.

Drobne novice. — V soboto je neki strojevodja tukajšnjih državnih železnic med postajama Zalog—Ljubljana zblaznel, ko se je peljal v Gradec k zdravniku. Skočil je iz kupeja, a se k sreči ni skoro nič poškodoval. — V soboto popoldne je gorelo v Horvatovi hiši v Kurji Vasi. Ogenj so kmalu udušili. — V soboto 22. t. m. je padla zadnja nemškutarska trdnjava v Savinjski dolini. V občini Št. Peter smo zmagali v tretjem in drugem razredu. Dosedanji župan, nemškonacionalni poslanec Lenko, bode moral iti v pokoj. — Deželno predsedništvo je dovolilo z odlokom z dne 1. januarja t. l. da se smejo cisterijanci iz opatiije Mehrau naseliti v Stičini. Tudi kupna pogodba med redom in vlado glede stiškega posestva je že sklenjena. — Osebe, katere je v Trstu popadel stekel pes so večinoma že ozdravele. 20 jih je že zapustilo dunajsko Rudolfovo bolnišnico. — Vojaški izgredi so v Ljubljani zopet na dnevnem redu. Nemškim „kanarčkom“ bode treba pristriči peroti. — Na semenj je bilo dne 24. t. m. prignanih v Ljubljano 1300 konj, 347 krav in 60 telet.

Tatu, ki je ukral čevljarskemu mojstru Pernetu v Ljubljani 800 gld., so že prijeli. Tat je bil njegov vajenec. Zapravil je okolu 140 gld., ostalo so še dobili pri njem.

V Šmihelu pri Novem Mestu je bila v proslavo godu neumorno delavnega kateheta č. g. župnika Peterlina šolska veselica — v nemškem jeziku. „Slovenec“ je potipal zaradi te čudne modrosti, ki ni danes prav nič več umestna, šolske sestre. Tudi mi smo mnenja, da naj se učenke nemščine uče v šoli, v javnih predstavah, in posebno, če so iste prirejene na čast

slovenskim duhovnikom, naj pa pokažejo učenci in učenke, da so se naučili gladko in pravilno govoriti slovenski. Tudi v Marijanišču in zlasti v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani se v tem obziru včasih prekorači meja slovenske časti.

Z Dunaja se poroča, da je rok za vlaganje izjav radi osebnega dohodninskega davka podaljšan do srede februarja. V posebnih, ozira vrednih slučajih se na prošnjo podaljša ta rok tudi do 15. marca, vendar izgube dotičniki, ki vložijo svoje napovedi po 15. februarju, volilno pravico v cenilne komisije. — Uradni list sporoča na podlagi §. 14. cesarske naredbe, da je za kraje, ki so imeli za l. 1897. provizorno dovoljene zemljiškodavčne odpise, iznova izračunati škodo, katero so imeli radi ujm.

Iz Škofje Loke se nam poroča, da je finančno ministerstvo dovolilo škofjeloški prostovoljni požarni brambi v pokritje stroškov za gradnjo gasilnega doma srečolov z 2500 srečkami po 5 kr. za tekoče leto.

V isterskem deželnem zboru so se preteklo soboto italijanski poslanci pritoževali, da je deželni zbor premeščen v Pulj, pri volitvi v odseke so pa izključili iz odsekov vse Hrvate in Slovence!

V tržaškem deželnem zboru je dne 21. januarja interpeloval posl. Benussi deželnega glavarja, zakaj ne pridejo slovenski poslanci v zbornico, ko se jim vendar še nikoli ni nič hudega zgodilo, in še ni bila v nevarnosti njih osebna varnost. Deželni glavar Dompieri je pritrdil, da osebna varnost slovenskih deželnih poslancev res še ni bila nikdar v nevarnosti; on tudi ni hotel sprejeti spomenice, katero sta mu hotela vročiti poslanca Vatovec in Dollenz, ker je bila pisana (v slovenščini) v jeziku, katerega on ne ume, in ki ni deželni jezik. Nato je Benussi prijel zastopnika vlade, kako se misli konec storiti slovenski rahločutnosti, ki je baje povod abstinenci. Zastopnik vlade baron Conrad je izjavil, da se je v tržaškem deželnem zboru res vedno čuvala svoboda govora in da je tržaška vlada v tem smislu sporočila dunajski vladi. — Tako so dobili tržaški Slovenci dve krepki zaščitnici, češ da so njihovi zastopniki le sitni, ako se vznemirjajo, kadar tuli nad njimi mularija, ne da bi jo predsednik posvaril, in da v Trstu in okolici, ki ima Dompieri za deželnega glavarja, slovenski jezik, kateri ima stare pravice in je prej ondi gospodoval, kot italijanski, ni deželni jezik. (Deželni zbor kranjski, čuj in zgani se! Ko bi kaj podobnega zinil deželni maršal Češke o jeziku nemške manjšine v deželi, v vseh deželnih zborih, kjer imajo Nemci večino, bi si nemški deželni poslanci polomili goltance.) — Potem je poslanec Venezian interpeloval vlado, če je namestnik Rinaldini res moral iti, ker je tako zahteval nikdar siti volk (Slovan), in to v času, ko se med Italijani vzbujajo želje, ki niso v interesu države. Baron Conrad je odgovoril, da je bila to volja vladarjeva, da bode v jednaki meri zadoščeno potrebam vseh narodov. Italijani s tem odgovorom niso bili zadovoljni. — Slednjič je Venezian predlagal premembo volilnega reda, s katerim naj se uvede splošna in jednaka volilna pravica. Ker bode na ta način mesto volilo z okolico skupaj, jo bode lahko majorizovalo pri volitvah, in Italijani se nadejajo na ta način spraviti Slovence ob vse zastopnike v deželnem zboru.

Vinogradniški kurzi za Štajarsko bodo na deželnih vinarskih šolah v Mariboru in Lipnici ter na Bregu pri Ptujju od 1. marca do konca novembra. Prosilci, ki so dovršili vsaj 17. leto, naj vlagajo prošnje pri deželnem odboru vsaj do 15. februarja.

Praktičnost Nemcev. Z Gornjega Štajarskega se nam piše: „Slučajno sem prišel z nekim nemškim gospodom v bolj imenitno gostilno in tam zagledal na mizi škatljo za žveplenke z napisom „Südmark“. Spodaj je bilo zapisano s svinčnikom „Heil und Sieg“. V to škatljo pobirajo odrezane konce smodk, da jih pozneje porabijo za njihov dobri (!) namen. Če Nemci tako skrbijo za svoja nemška društva, pogublja joča nas Slovence, ali ne moremo tudi mi tega storiti sami za se? Sedaj so nemške žene v Mariboru tudi ustanovile žensko podružnico „Südmarke“, Kranjci — vi pa ostanete zaspanci?“

S Koroškega se nam piše: Kmeti list je začel izhajati. Kar se je že davno napovedovalo, česar, smo se že dolgo bali, to se je zgodilo. Najpred nam je treba pribiti na steno resnico, katero so vodje nemških „bauernbunderjev“ nehote podprli, da je namreč pri naših kmetih narodna zavest že toliko probujena, da naši kmetje niso voljni več poslušati onih, ki naravnost in neprikrito delajo za nemštvo, ki naravnost in neprikrito pozivljajo k odpadu od našega naroda. Dobro uvažujoč ta važni činitelj, ki jim dela ne malo zaprek pri njihovem pomembnem delu, pozluzili so se novega, za nas nevarnega sredstva. Stopili so pred slovenske kmete s slovenskim „Kmetiskim listom“, v katerem hinarvski zatrjujejo: „Nikdar nočemo slovenskemu kmetu slovenščino vzeti. Naj ostane Slovenec in ima v časti svoj materinski jezik.“ Dobro smo si v svesti, kako nevaren sovražnik narodni stvari je vstal s „Kmetiskim listom“. Kot prvo protisilo proti „Kmetiskemu listu“ nam je postaviti naš „Mir“. In tudi v obče rečeno: v neodvisnem, popolnoma neodvisnem „Miru“ je velik del naše moči. Višje ozire za „Mir“ naj tvorijo samo pravica, resnica in krščanska ljubezen. Gosp. urednik naj v tem kritičnem času obrne vso svojo pazljivost in marljivost na svoj list, in vsak, kdor se čuti sposobnega, naj mu priskoči blagovoljno na pomoč. Principiis obsta! velja tudi tukaj. Ako se takoj v početku vržemo na „Kmeti list“ z vso ono silo, katero daje trdno prepričanje in prava ljubezen do ljudstva, tedaj se nam ni treba mnogo bati novega sovražnika. „Kmeti list“ ima pa pri vsej resnosti tudi svojo šaljivo stran, menim namreč njegovo slovenščino. Iz vsebine bi omenil še nekaj, kar bo g. dr. Tavčarja gotovo zanimalo: „Kmeti list“ stoji namreč tudi na stališču, da duhovniki v politiki nimajo prav nič opraviti. Hvali namreč samo one duhovnike, ki se za javno življenje čisto nič ne brigajo. Hm!

Iz Gradca se piše, da je nemška nestrpnost preprečila koncert graške akademične podružnice sv. Cirila in Metoda. Nemci so pritiskali na restavraterja, da je odpovedal prostore. V Gradcu je tretjina prebivalstva slovanska in vender se ne more ganiti. Čas je, da se ta slovanska tretjina dobro organizuje, potem bo z nemško surovostjo lahko drugače obračunala.

Posamezne številke „Slovenskega Lista“ se prodajajo po 5 kr. v prodajalnici g. Štefeta pred škofijo v Ljubljani. Ondi se vsprejema tudi naročnina.

Društva.

„Slovenska krščanskosocialna delavska zveza“ v Ljubljani otvori svojo govorniško in dramatično šolo prihodnjo soboto ob 1/2 8. zvečer. Kdor želi poduka v tej stroki, se lahko oglasi v „Zvezinih“ prostorih v „Katoliškem Domu“ vsak dan od 6.—7. ure zvečer. — Ondi je vsak večer otvorena tudi društvena čitalnica, v kateri je dosedaj na razpolago že okoli 30 časopisov. — Dne 13. februarja priredi „Zveza“ veliko predpustno veselico. Tretje predavanje jutri zvečer ob 1/2 8.

„Slovensko planinsko društvo“ bode imelo V. redni občni zbor v ponedeljek dne 17. februarja ob 8. uri zvečer v kavarni „Narodnega Doma“ v Ljubljani.

Nova društva. Ustanovni občni zbor „Gospodarske zveze“ bode dne 17. marca 1898 v Ljubljani. — Gospodarska zadruga v selški dolini se je zakonito ustanovila. Povzdigniti hoče v prvi vrsti domači sodarski obrt. — „Novo Bralno društvo“ se je ustanovilo v Šmartinu pri Litiji.

Književnost in umetnost.

„Matica Slovenska“ razpošilja knjige za l. 1897. Toliko lepih knjig „Matica“ še nobeno leto ni izdala, kakor letos, namreč sedem. Z radostjo bode vsakdo segel po povesti „Trojka“, katero je spisal gospod ravnatelj dr. Detelja; v Knezovi knjižnici je opisal dr. Mencinger hojo na Triglav. Zgodovina slovenskega slovstva je sicer letos bolj „pusta“ za tiste, ki nimajo radi navajanja virov; zato pa razvedre človeka „Slovenske narodne pesmi“, katerih je izdal gospod dr. Štrekelj III. snopič; Trst in Istro je v statističnem, prirodoznanskem in zgodovinskem oziru lepo opisal gospod profesor Rutar v posebni knjigi; tudi „Letopis“ ima večinoma zgodovinske sestavke; temeljito pisana je slednjič ukusno tiskana Šubičeva knjiga „Elektrika“. Čestitamo „Matici“, ki je storila tako lep napredek. Ako nam kdo doloži kratko in temeljito oceno kake knjige, bode dobro došla.

Zgodovina župnij v dekaniji Kranj. Spisal Jožef Lavtižar. V prvem zvezku, ki stane 30 kr., je na 60. straneh opisana zgodovina župnije kranjske. Radi pohvalimo dobro voljo g. pisatelja, vender menimo, da je zadnji čas, da se napravi v objavljanju cerkvene zgodovine nekoliko reda, sicer stvar lahko več škoduje, kakor koristi. Ako kdo jeden arhiv nekoliko pregleda, druge arhive pa, ki nudijo desetkrat več zgodovinskega gradiva, pušča v nemar ter precej buti

na dan z „zgodovino župnije“, to gotovo lahko škoduje dobri stvari. Najboljše bi bilo, ako se napravi pri slovenski Leonini oddelku za cerkovno zgodovinsko polje, povabijo številni prijatelji te stroke na dogovor in vzajemno se lotijo dela. Da bode uspeh izdaten v gmotnem oziru, naj se uredi organizacija za spečavanje publikacij ter naprosijo se škofijstva, da iz zakladov za škofijske namene prilagajo svoj „obolus“. Le na ta način bi prišli do dobre zgodovine naših župnij in škofij, kar bi bilo v čast cerkvi in domovini.

Cvetje s polja modroslovskega. Spisal dr. Frančišek Lampe. Knjiga stane 60 kr. in s poštino 65 kr. V njej je zbran cvet modroslovskega nauka. Da je knjiga izvrstna, garantuje že oseba pisateljeva, in prepričani smo, da bode ta lična knjižica pravi „vademecum“ vsem odraslim dijakom in sploh slovenskim izobražencem.

Katoliški molitvenik za bolnike je izšel na Dunaju v 10. jeziki. Slovenski del molitvenika, ki stane 30 kr., se lahko posebej naroči pri duhovniku g. Adalbertu Anderl, Dunaj, II., Taborstrasse 19. V knjigi so lepe molitve in tudi jezik je čist.

Razne stvari.

Dunajska mestna občina je sklenila dne 24. januarja z nemško banko v Berlinu pogodbo, da dobi na posodo 30 milijonov gl. za zgradbo plinarne na 4% obrestij in prejemni kurz znaša 98 percentov.

Češkimi godcem, katerih je v predpustu povsod dosti, so Nemci napovedali bojkot. Po nemških krajih jih silno preganjajo.

Velika lakota. Radi slabe letine, povodnji in kuge med prašiči nastala je v Slavoniji grozna beda med tamošnjim prebivalstvom. Iz Nove Kapele, kjer je bilo še pred malo leti vsega v obilici, poročajo, da je tam že do sedaj blizu 400 hiš (z 2000 prebivalci), v katerih ni dobili niti skorjice kruha. Tudi ostalim se bode isto godilo v kratkem. Ustanovil se je tamkaj odbor za nabiranje milodarov. Darove sprejemlje gosp. Mile Hervojevič, obč. blagajnik. Najmanjši dar vsprejme se hvaležno. Kdor more, naj pomaga tem revežem, kajti ni je groznejše nesreče, nego je lakota. — Tudi v Srbiji trpi ljudstvo lakoto. — Vsled naraščajoče lakote v blaženi Italiji je ministerski svet znižal carino za žito od 7 1/2 lir na 5 lir.

Ormoška posojilnica

obrestuje tudi po novem letu hranilne uloge po

5 odstotkov

brez odbitka novega rentnega davka, 11 (3-3)

Andrej Rovšek,

kipar in izdelovatelj altarjev,

Ljubljana, Kolodvorske ulice št. 34,

priporoča

12 (3-3)

svojo delavnico

vsem preč. cerkvenim predstojništvom in vsem ljubiteljem domače umetnosti.

Pripoznanje umetniško dovršena dela.

Somišljeniki!

Agitujte za „Slovenski List“!
— Pridobivajte novih naročnikov!

Domača tvrška!

Podobarska delavnica Antona Rovška in Frana Cibra

v Novem Mestu.

Ljubljanska cesta (prej Gosposke ulice) št. 42 pri vhodu iz glavnega trga.

Prečastitim cerkvenim predstojništvom udano naznanjava, da sva 15. januarja t. l. otvorila v Novem Mestu

podobarsko delavnico,

katero si dovoljujeva tem potom priporočati. Ker sva se v c. k. strokovni šoli za lesno industrijo v Ljubljani in na potovanju po Švedskem, Nemškem, Ogerskem in Slavoniji strokovno temeljito izobrazila, mogla bodeva izvrševati umetniško dovršena dela. Priporočava se za izvrševanje vsakovrstnih 10 (3-2)

umetniško dovršenih oltarjev

od lesa v poljubnem slogu, kipov in svetniških soh od gipsa, ali lesenih, spovednic, klečal, leo, misijonskih, poljskih in raznih razpel, svetih križevih potov itd.

Oltarne skupine od gipsa ali lesa

izvršujeva kar najnatančneje po pravilih plastike istotako križeva pota iz iste tvarine.

Sprejemava tudi popravila starih del.

Cene so nizke, primerne okusnemu, natančnemu delu.

Odličnim spoštovanjem

Anton Rovšek in Fran Ciber.

Svoji k svojim!